

Reforma, dispoziția de a crește și de a face schimbări

Text de memorat: „Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.» Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă Diavolului, și el va fugi de la voi.” (Iacov 4:6,7)

Înainte de Cincizecime, ucenicii aveau lipsuri spirituale importante și nu puteau înțelege planul lui Dumnezeu sau misiunea Domnului Isus. După aceea însă, dragostea lui Hristos le-a zdrobit inima și au cunoscut redeșteptarea și reforma.

Redeșteptarea este readucerea la viață a dorințelor sufletești adânci. Este o intensificare a năzuințelor spirituale pe măsură ce inimile noastre se apropie mai mult de Dumnezeu, ca urmare a îndemnurilor Duhului Sfânt. Aceasta nu înseamnă că, până la acel moment, nu am avut o experiență cu Domnul Isus, ci, mai degrabă, că suntem chemați la o experiență mai profundă și mai rodnică. Reforma ne cheamă să creștem și să ne schimbăm, să nu ne mai mulțumim cu starea spirituală actuală. Ne invită să ne reexaminăm viața prin prisma valorilor biblice și să dorim ca Duhul Sfânt să ne dea puterea de a face schimbările necesare pentru a duce o viață în ascultare de voința lui Dumnezeu.

Săptămâna aceasta, vom studia despre viața credincioșilor din Noul Testament care au cunoscut creșterea și schimbarea în experiența lor spirituală.

Harul de a crește

În viața ucenicilor observăm o creștere spirituală constantă în umblarea lor cu Domnul Isus. În momentul în care au primit chemarea de a-L urma, atitudinile și faptele lor nu reflectau nici pe departe frumusețea caracterului Său.

1. Ce mentalitate aveau Iacov și Ioan? Luca 9:51-56; Matei 20:20-28.

Iacov și Ioan aveau câteva defecte grave de caracter. În această situație, ei nu erau pregătiți să reprezinte dragostea divină înaintea lumii și nu erau apți să le proclame altora mesajul harului, atâta vreme cât harul nu schimbase mai întâi viața lor.

În pofida acestor defecte grave de caracter, ei aveau dorința profundă de a reflecta mai mult caracterul Domnului Isus și își doreau o transformare și o reformă la nivelul atitudinilor. Creșterea și schimbarea sunt o parte firească a experienței creștine.

2. Citește 1 Ioan 2:1-9. Ce ne spun aceste versete despre marile schimbări care au avut loc în viața lui Ioan în anii care au urmat după răstignirea Domnului Isus? Ce învățăm despre ce înseamnă să fii un urmaș al lui Isus?

Este atât de ușor să te descurajezi din cauza ritmului tău poate prea lent de creștere spirituală, mai ales dacă îți dorești foarte mult redeșteptarea și reforma. Când ești descurajat, când simți că viața ta spirituală este un eșec și că în final vei fi pierdut, ce făgăduințe biblice poți revendica pentru a nu abandona lupta? De ce poți avea asigurarea mântuirii, în ciuda defectelor personale?

Puterea de alegere

Schimbarea vine odată cu alegerea. Reforma se produce când alegem să ne supunem lucrării Duhului Sfânt și să-L predăm lui Dumnezeu voința noastră. El nu ne va forța și nici nu ne va manipula vreodată. El ne respectă libertatea. Duhul Sfânt ne deschide mintea, ne convinge inima de păcat și ne îndeamnă să facem binele, însă noi alegem să răspundem sau nu apelurilor Sale.

3. Ce spune Pavel despre necesitatea de a coopera cu Dumnezeu pentru a crește în har? Filipeni 2:12-14

Noi nu putem să ne câștigăm mântuirea prin eforturi proprii. Dumnezeu lucrează în noi prin puterea Sa și numai în aceste condiții suntem în stare să luăm decizia de a duce la bun sfârșit lucrarea începută de El în noi.

„Pe măsură ce omul mărginit și păcătos își duce până la capăt mântuirea cu frică și cutremur, Dumnezeu este Acela care lucrează în el, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea. Dar Dumnezeu nu va lucra în absența cooperării omului. Acesta trebuie să-și exercite puterile în cel mai înalt grad; el trebuie să ia poziția de elev apt și dispus să învețe în școala lui Hristos și, pe măsură ce acceptă harul oferit fără plată, prezența lui Hristos în minte și în inimă îi va da fermitate în împlinirea dorinței de a lăsa deoparte orice păcat, pentru ca inima să se umple cu plinătatea lui Dumnezeu și cu dragostea Sa.” – Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 134

Reforma are loc atunci când cooperăm cu Dumnezeu prin alegerea de a-l preda tot ce ne arată Duhul Sfânt că nu este în armonie cu voința Sa. Această alegere poate fi dureroasă uneori, dar, fără ea, schimbarea spirituală nu se va produce. Dumnezeu nu ne smulge cu forța gândurile egoiste. Nu ne scapă ca prin farmec de obiceiurile nesănătoase sau de plăcerile păcătoase ascunse. El ne convinge de păcat, ne arată ce este bine și ne lasă pe noi să alegem. În clipa în care alegem binele, El ne dă putere să facem ce am decis, dar trebuie să ne înnoim alegerea zi de zi și chiar secundă de secundă.

Ce înseamnă să cooperăm cu Dumnezeu la lucrarea de mântuire? Ce nu înseamnă? Care a fost ultima ocazie în care ai avut convingerea clară cu privire la un păcat pe care, prin harul lui Dumnezeu, l-ai biruit, chiar dacă ai avut de dus o luptă grea?

Încredere și îndoială

4. De ce era greșită atitudinea lui Petru înainte de răstignirea Domnului? Matei 26:31-35

Petru credea că îl poate înfrunta singur pe Satana, că poate să stea în fața ispitelor celui rău prin puterea lui. El avea o încredere exagerată în forțele proprii și nu avea nicio idee despre criza prin care urma să treacă în scurt timp. Astfel, în curtea casei marelui-preot Caiafa, a tremurat de frică la afirmațiile acuzatoare ale slujnicei și l-a tăgăduit pe Domnul (Matei 26:69-75). Înainte de criză, el fusese avertizat: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:31,32). Diagnosticul pus de Domnul Isus este uimitor: „după ce te vei întoarce la Mine”. Petru se credea tare, dar, din punct de vedere spiritual, el era departe de Domnul. El avea nevoie de o trezire spirituală. Avea nevoie de o atitudine nouă. Avea nevoie de reformă.

5. Citește Ioan 20:24-29. Ce ne spune acest pasaj despre Toma? Ce lecții putem desprinde de aici?

Petru și Toma au o trăsătură comună: ambii abordează credința din perspectivă omenească. Petru avea încredere în ceea ce era capabil să facă, iar Toma în ceea ce putea să vadă cu ochii. Amândoi de bizuiau pe judecata omenească defectuoasă. Însă, după Cincizecime, lucrurile s-au schimbat. Petru a ieșit în mijlocul oamenilor și le-a predicat plin de curaj, iar rezultatul a fost botezarea a trei mii de oameni (Faptele 2:41). El a înțeles că vindecarea ologului nu s-a produs prin puterea lui, ci prin puterea lui Hristos (Faptele 3:2-9). Iar când autoritățile au încercat să-l oprească el a declarat cu îndrăzneală: „Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Faptele 4:20). Petru devenise alt om. La fel s-a întâmplat și cu Toma. Conform tradiției, el a ajuns cu corabia până în India pentru a predica Evanghelia. Nu avem alte informații despre lucrarea lui, dar avem convingerea că și el s-a schimbat după Cincizecime.

Cu cine te asemena mai mult din punct de vedere al temperamentului: cu Petru sau cu Toma? Cum poți evita greșelile lor?

Convingerea de a se întoarce

6. Ce atitudini și acțiuni l-au determinat pe fiul risipitor să ia decizia de a se întoarce acasă? Ce principii ale redeșteptării și reformei descoperim în acest pasaj? Luca 15:11-21

Există mai multe moduri de a defini redeșteptarea, însă, în orice definiție a ei, trebuie inclus în mod obligatoriu faptul că redeșteptarea înseamnă întoarcere acasă. Când inima noastră tânjește să cunoască mai profund iubirea Tatălui, ne hotărâm să răspundem chemării Duhului Sfânt de a ne schimba și a crește. Aceasta este reforma. Este decizia de a renunța la orice lucru care stă în calea acestei relații mai strânse cu Dumnezeu.

Fiul risipitor a înțeles că nu putea să fie și paznic la porci, și oaspete la masa tatălui. Dorul de casă nu l-a mai lăsat să rămână departe. Golul din suflet l-a îndemnat să se întoarcă. La fel ca el, și noi tânjim după

prezența lui Dumnezeu care ne conduce la redeșteptare și reformă. Și noi strigăm din adâncul sufletului după îmbrățișarea caldă a Tatălui, care ne motivează să facem schimbările necesare în viață.

7. Pe drumul spre casă, fiul risipitor și-a pregătit cererea de iertare și probabil că a repetat-o de zeci de ori. Citește cererea lui din Luca 15:18,19, precum și răspunsul tatălui din versetele 20-24. Ce atitudine are tatăl față de el? Ce atitudine are Dumnezeu față de noi?

Tatăl nu îl mai putea vedea pe fiul său și sufletul i se topea de dor. Zi de zi, el cerceta orizontul cu privirea, sperând să-l zărească venind acasă.

Cea mai înaltă motivație de a face schimbări în viață este dorința de a nu mai frânge încă o dată inima Celui care ne iubește atât de mult: Când fiul zăcea în noroi printre porci, nu el, ci tatăl suferea cel mai mult. Redeșteptarea se produce atunci când dragostea lui Dumnezeu reușește să pătrundă în inima noastră. Reforma se produce atunci când noi alegem să răspundem afirmativ la această dragoste stăruitoare. Ea are loc atunci când luăm decizia dificilă de a renunța la atitudinile, obiceiurile, gândurile și sentimentele care ne despart de El.

Putem considera că afirmația: „Acest fiu al meu era mort și a înviat” este o bună definiție a redeșteptării autentice?

Credința care lucrează prin fapte

Domnul Isus a dezvăluit mila și iubirea Tatălui prin minunile pe care le-a făcut. El a vindecat corpul omenesc lovit de paralizie, arătând astfel că avea o putere și mai mare, aceea de a vindeca sufletul paralizat. A vindecat brațele și picioarele bolnave ale oamenilor, pentru că dorea și mai mult să le vindece inimile și gândurile bolnave. Minunile Sale ne oferă câteva lecții despre exercitarea credinței și, totodată, despre creștere și schimbare.

Una dintre lecțiile cele mai impresionante despre puterea credinței se găsește în minunea vindecării bolnavului de la scaldătoarea Betesda. Bărbatul acesta zăcuse pe marginea scaldătorii vreme de treizeci și opt de ani și își pierduse orice speranță. Părea condamnat la o viață de mizerie, sărăcie și suferință. Însă atunci a venit Isus.

8. Citește Ioan 5:1-14. De ce crezi că i-a adresat Isus întrebarea: „Vrei să te faci sănătos?” Nu era normal ca un om bolnav de atâta timp să își dorească vindecarea? Care a fost intenția lui Isus aici? Cum a răspuns bolnavul?

Domnul Isus nu ia în seamă lamentarea bărbatului bolnav, ci îi spune direct: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă” (Ioan 5:8). Întrebarea fundamentală era aceasta: *Avea acest om sărman să creadă în cuvântul lui Hristos și să acționeze în consecință, în ciuda situației în care era?* În clipa în care a luat decizia de a asculta întocmai de cuvântul lui Hristos, a fost vindecat. Darul vindecării s-a aflat în cuvântul Său. Cuvântul acesta a purtat cu el puterea Duhului Sfânt de a aduce la îndeplinire ceea ce a spus Hristos.

„Când crezi făgăduința – când crezi că ești iertat și curățit – Dumnezeu face din aceasta o realitate; ești vindecat, întocmai cum i-a dat Domnul Hristos celui paralizat puterea de a umbla, îndată ce a crezut că este vindecat. Tot așa se va întâmpla și cu tine în momentul în care vei crede.

Nu aștepta să simți că ești sănătos, ci spune: «Eu cred acest fapt; și este așa nu pentru că eu simt, ci pentru că Dumnezeu a făgăduit.»” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 51

De ce este important să crezi făgăduințele lui Dumnezeu despre iertare, mai cu seamă atunci când te simți condamnat și vinovat de păcatele săvârșite? De ce este necesar ca iertarea să preceadă reforma în viețile noastre? De ce este important să avem convingerea că putem fi biruitori chiar acum, prin puterea Domnului Hristos?

Studiu suplimentar

„Nimeni să nu prezinte ideea că omul are de făcut doar puțin sau nu are de făcut nimic în marea lucrare a biruinței, deoarece Dumnezeu nu face nimic pentru om fără cooperarea acestuia. Nici să nu spună că, după ce ai făcut tot ce ai putut să faci singur, Isus te va ajuta. Domnul Hristos a zis: «Despărțiți de Mine nu puteți face nimic» (Ioan 15:5). De la început și până la sfârșit, omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. Dacă Duhul Sfânt nu va lucra asupra inimii, ne vom împiedica și vom cădea la fiecare pas. Fără conlucrarea cu Hristos, eforturile omului nu înseamnă nimic, dar conlucrarea cu Hristos înseamnă biruință. [...] Nimeni să nu-i transmită cuiva impresia că omul are de făcut doar puțin sau că nu are de făcut nimic, ci mai degrabă să-i învețe pe ceilalți că omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu ca să poată avea succes în lucrarea biruinței.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 381

„Orice ascultare adevărată vine din inimă. Hristos a lucrat în felul acesta. Și, dacă noi consimțim, El Se va identifica în așa măsură cu gândurile și cu țițele noastre, încât va lega inima și mintea noastră cu voința Sa, astfel că, atunci când ascultăm de El, vom împlini chiar dorințele noastre. Voința înnobilită și sfințită își va găsi cea mai mare plăcere în a-l sluji. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră va fi o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios.” – Idem, *Hristos, Lumina lumii*, p. 668

Întrebări pentru discuție

1. În viața creștină, creșterea are loc când cerem împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu prin credință, cu convingerea că El va face exact așa cum a spus. Ce făgăduințe găsim în 1 Ioan 1:7-9; Filipeni 4:13; Iacov 1:5-8 și Romani 8:31-39? Cum te poți deprinde să crezi în ele? Ce decizii poți lua pentru ca ele să devină o realitate în viața ta?
2. Meditează mai mult la ideea de a ne duce mântuirea până la capăt „cu frică și cutremur”. În cadrul grupei, discutați despre semnificația ei, în special din punctul de vedere al mântuirii numai prin credință. De ce sau de cine să ne fie frică? De ce trebuie să ne cutremurăm?
3. Care a fost ultima ocazie în care l-ai făcut lui Dumnezeu o promisiune și, la fel ca Petru, nu ai reușit să îți respecti cuvântul dat deși ai fost sincer? Ce ai învățat din această experiență? Ce principii biblice ne ajută să obținem biruințele care ne-au fost promise?